

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: M. H.

zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Blažkem
sídlem náměstí Čs. legií č.p. 500, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČO 70892822
Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

ve věci správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 05. 2024, č.j. KUPA-7155/2024-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části vztahující se k žalobci jako účastníku přestupkového řízení (obviněnému) změněno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, odboru kanceláře tajemníka, úseku provozně právního (dále jen „správní orgán

I. stupně“), ze dne 31. 1. 2024, č.j. HI 4267/2024/OKT, a to konkrétně změněn výrok části IV., V. a VI. tohoto rozhodnutí a to tak, že byl žalobce uznán vinným z úmyslného spáchání dvou přestupků proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tedy úmyslně narušit občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání, a ve zbylé části vztahující se k dalším třem přestupkům bylo řízení zastaveno. V části V. byl žalobce uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, když měl jinému ublížit na zdraví. V části VI. došlo k moderaci uloženého správního trestu ve formě pokuty, když byla poměrně snížena z výše 16.000, - Kč na 8.000, - Kč. V předmětné žalobě stojí hned na úvod uvedeno, že „Odvolání žalobce směřuje proti výroku B. napadeného rozhodnutí.“

2. Žalobce v abstraktní rovině specifikoval žalobní body tak, že mělo dojít k opakovanému porušení jeho práv „(§ 76 písm. a, b, c) s.ř.s.)“, což mělo mít za následek věcně nesprávné a nezákonné rozhodnutí, když zjištěný skutkový stav nemá mít oporu v dokazování, čímž je navíc toto rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu „absence odůvodnění k zaviněné, rozpor v přihlížení ke skutečnosti absence poranění po úderu pěstí.“
3. Bod I. předmětné žaloby nadále obsahuje bližší vymezení žalobních důvodů. Jednak žalobce tvrdí, že mu nebylo umožněno účastnit se výslechu svědků při jednání dne 5. 6. 2023 a 6. 6. 2023. Odůvodnění správních orgánů považuje za neakceptovatelné s tím, že jeho omluvu nebylo možné odmítnout s tím, že byla doručena krátce před jednáním. Nadále uvedl, že přístup správního orgánu I. stupně byl vůči jeho osobě negativistický (např. pro „...zcela nelogické vyhodnocení kamerových záznamů, což bylo potvrzeno krajským úřadem“). Žalobce tak považuje provedené výsledky z uvedených dnů za nezákonné, když uvádí, že je přesvědčen o tom, že správní orgán prováděl veškeré výsledky svědků nezákonným způsobem, a to především z důvodu odkazů na úřední záznamy o podaném vysvětlení, za následného ústního doplnění. K jednotlivě přičítaným přestupkům a k nim se vázícím skutkům uvádí toliko, že se víceméně „pouze bránil“ hrozícímu útoku, tedy poukazuje na institut nutné obrany. Dále uvádí, že správní orgán postupoval při hodnocení důkazů zjevně mimo rámec správního uvážení, zejména proto, že se k jedné ze dvou protichůdných skutkových verzí přiklonil a druhou odmítl. Konečně polemizuje nad možnostmi způsobu vzniku zranění pěstí nebo loktem do krku, když se zároveň domnívá, že jedno z přičítaných protiprávních jednání nelze kvalifikovat jako ublížení na zdraví, neboť žádná újma poškozené osobě nevznikla. Na závěr předmětné žaloby, v bodě II., pak žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, jakož i přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný se odkázal na žalované rozhodnutí s návrhem toho, aby soud předmětnou žalobu zamítl. Konkrétně žalovaný uvedl, že trvá na svém zákonném postupu, když v rámci odvolacího řízení přezkoumal postup správního orgánu I. stupně a soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, s právními předpisy z hlediska zákonnosti a věcné správnosti. Podle žalovaného neuvedl žalobce žádné nové či nečekané důvody, když pouze opakuje argumenty už vypořádané. Podle žalovaného tak byl skutkový stav dostatečně zjištěn, přičemž se v něm nevyskytly žádné důvodné pochybnosti, které by zavdaly jiný závěr.

5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
7. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány

alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho

odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

10. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: *„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“*: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že *„pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
11. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
12. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
13. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
14. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, *„úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví ‚vlastními slovy‘. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*

15. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

16. Krajský soud si sám posoudil jednotlivě tvrzené žalobní námitky žalobce, stejně jako přezkoumal závěry správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když správní orgán (žalovaný) rozhodl v mezích zákona. Krajský soud proto v mnohém odkazuje na závěry uvedené v žalovaném rozhodnutí, které považuje za zákonné a věcně správné.

17. Na tomto místě krajský soud opětovně připomíná, ve smyslu výše zmíněné judikatury, že není jeho úkolem neustále reprodukovat už jednou vyslovené a už vůbec není jeho úkolem dotvářet za žalobce žalobní argumentaci nebo aktivně vyhledávat přípustné žalobní důvody. Samozřejmě s respektem k ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Soud tak není oprávněn za žalobce domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné či řádně neodůvodněné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých*

hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ **Předmětná žaloba vykazuje rysy abstraktnosti, když dochází k obecné polemice a opakování obdobných námitek.** Vedle toho si soud ověřil, že mnohé námítky byly už vneseny v rámci opravného prostředku (odvolání), přičemž **soudní přezkum nemá sloužit jako další "třetí" instance**, proto není v zásadě možné vystavět žalobní důvody na důvodech odvolacích. Výše už bylo uvedeno, že předmětná žaloba obsahuje věcné vymezení následovně: „*Odvolání žalobce směřuje proti výroku B. napadeného rozhodnutí.*“ **Tato terminologická nejednotnost spočívající v kontextuální rovině na stále se opakujících námitkách, způsobuje vágnost dané žaloby.**

18. Krajský soud se v popisu procesní stránky přestupkového řízení ve věci žalobce (obviněného) odkazuje na zevrubný popis, který je obsažen na str. 6 až 16 žalovaného rozhodnutí.
19. Argument žalobce o tom, že mu nebylo umožněno účastnit se výslechu svědků při jednání dne 5. 6. 2023 a dne 06. 06. 2023 krajský soud shledává jako účelový, což odůvodňuje následujícím způsobem. Krajský soud podotýká, že se ztotožňuje s postojem žalovaného, když omluva žalobce (obviněného) z ústního jednání (rozděleno do dvou dní 5. 6. 2023 a 6. 6. 2023) byla vyhodnocen jako včasná (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, nebo ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66). Otázkou proto zůstává to, jestli omluva byla i řádná, resp. důvodná (řádně odůvodněna).
20. Předně platí, že důvodnost omluvy posuzuje správní orgán v mezích správního uvážení (viz. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č.j. 2 As 16/2008-41), přičemž je oprávněn přihlédnout i k dosavadnímu průběhu řízení (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2013, č.j. 4 As 99/2013-36). Zároveň je přijat postulát, že pokud správní orgán vyhodnotí omluvu jako nedůvodnou, tak nemá povinnost vyrozumívát obviněného s tím, že jej i vyzve k doplnění důvodů, protože je to obviněný jako účastník řízení, který je obtěžkán povinností prokázat důvodnost své omluvy, proto by měl i sám vynaložit potřebnou snahu k tomu, aby se dozvěděl výsledek vyhodnocení jeho omluvy ze strany správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26). V dané věci to byl sám správní orgán, který vynaložil zvýšenou snahu k tomu, aby se s obviněným domluvil, kdežto obviněný zcela rezignoval na tyto své procesní povinnosti, proto není možné tento fakt klást správnímu orgánu k tíži. Z hlediska posuzování zdravotního stavu platí, že zdravotní indispozice nemající za následek omezení pohybu dané osoby (obviněného), nejsou způsobilé být omluvou z ústních jednání. Z judikatury nadále vyplývá, že omluva s odkazem na rozhodnutí o pracovní neschopnosti **bez** uvedení dalších skutečností o zdravotním stavu obviněného a jeho **(ne)schopnosti se účastnit jednání** před správními orgány, sama o sobě neprokazuje v konkrétním řízení, že obviněný se jednání není schopen zúčastnit (viz. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2012, č. j. 58 A 53/2011-36). Tak tomu bylo i v řešeném případě, kdy navíc správní orgán nad rámec zjistil, že obviněný se zúčastnil v mezidobí od uznání práce neschopného do konání ústního jednání (2 dny) kulturní akce, proto nemohl být omezen v pohybu, tedy jeho omluva nebyla důvodná, nehledě na zmíněné rozhodnutí o pracovní neschopnosti.

21. Po přezkoumání všech skutečností musí dát krajský soud za pravdu žalovanému, když omluvu žalobce vyhodnotil jako včasnou, ale nikoliv náležitě odůvodněnou, tedy nikoliv řádnou. Dotčená omluva byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 2. 6. 2023 v čase 12:49 z e-mailové adresy obviněného (žalobce), ovšem bez elektronického podpisu. Obsahově se omluva týkala horečnatého onemocnění, pro které žalobce údajně měl zachovat klid na lůžku, a to bez vycházek. Nehledě na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (vystavené dne 02. 06. 2023, dodáno správnímu orgánu I. stupně dne 5. 6. 2023 dopoledne), je tak třeba konstatovat, že předmětná omluva jako podání skutečně vykazovala formální i obsahové vady. Tato omluva jako podání totiž nerespektovala náležitosti pramenící z ust. § 37 správního řádu, zejména odstavce 3 a 4, přičemž žalobce se tyto vady ani nepokusil v souladu se zákonem odstranit. Výše už bylo vysvětleno, co se váže k pojmu „náležitě omluvy“, a proč se v daném případě nejednalo o omluvu náležitou. **Krajský soud sympatizuje s apartním způsobem, kterého správní orgán I. stupně využil, a to zhlédnutí instagramového profilu obviněného (žalobce),** což žalovaný vyzdvihl následovně: *„Prvostupňový orgán následně téhož dne na sociální síti Instagram zjistil, že se obviněný dle zveřejněných fotografií účastnil v sobotu 3. 6. 2023 v Hlinsku hudební akce Rychtář Fest, tedy den po uznání neschopnosti, zjevně tedy horečnatým onemocněním netrpěl...“* (str. 11 žalovaného rozhodnutí). Na tomto místě je třeba připomenout, že pokud má uživatel sociální sítě (typ. Instagram nebo Facebook) nastaven svůj profil jako veřejný, což znamená, že kdokoliv z širší veřejnosti, ale i třeba orgán veřejné moci, si je schopen jeho profil s obsahem zobrazit, tak nemůže namítat nezákonnost takového postupu či snad narušování soukromí atd. V případě, že by uživatel nechtěl, aby byl jeho profil veřejně přístupný, tak nj. zmíněné sociální sítě umožňují nastavit si soukromí profilu tak, že by bude uzamčen a přístup k němu lze získat pouze na základě individuální žádosti a jejího schválení oprávněnou osobou (uživatelé). Správní orgán I. stupně tato svá zjištění navíc vhodným způsobem zadokumentoval, když jsou založeny jako součást protokolu o ústním jednání ze dne 06. 06. 2023, čímž se posléze stala součástí spisové materie, čímž se tyto jeho „inovativní“ úvahy staly přezkoumatelné. Žalobce navíc tuto skutečnost nikterak nespороval.
22. Krajský soud se proto přiklání k závěru žalovaného, že byly naplněny podmínky konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného dle ust. § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, když se obviněný na předvolání nedostavil *„...sice s formálně uznatelnou omluvou, avšak bez dostatečného důvodu...“* (str. 17 žalovaného rozhodnutí). Naopak není možné v části přisvědčit žalobci o tom, že *„i pokud by bylo možno považovat údajné fotografie žalobce porušujícího léčebný režim několik dní před předmětným jednáním, nelze z toho dovozovat jeho zdravotní stav a schopnost účastnit se jednání správní orgánu.“* **Správní orgán byl nejen oprávněn, ale i povinen vyhodnotit si možnosti a schopnosti (ne)účasti obviněného při nařízeném ústním jednání, resp. důvodnost a včasnost omluvy.** Krajský soud se opět odkazuje na odůvodnění žalovaného, který uvedl, že *„...omluva nebyla náležitá a důvod nedostavení se dostatečný.“* K tomu ještě třeba dodat, že sám žalobce uvedl správnímu orgánu ve výše uvedené omluvě učiněné prostřednictvím e-mailové zprávy, že jeho stav vyžaduje klidový režim na lůžku, bez vycházek, přičemž den po této zprávě a vystavení pracovní neschopnosti, byl opatřen důkaz toho, že se žalobce nezdržoval v klidovém režimu na lůžku a bez vycházek. Nehledě na právní aspekty nemocenského režimu, pak musí krajský soud konstatovat, že by se přičilo smyslu zákona, jakož i dobrým mravům, které prostupují rovněž veřejným právem, pokud se žalobce na jednu

stranu před orgánem veřejné moci bránil tím, že se k němu nemůže za dva dny dostavit, jelikož musí být v klidu na lůžku bez vycházek, ale zároveň toto své vyjádření vzápětí nerespektoval v očekávání, že se orgán veřejné moci takovou skutečnost nikterak nedozví, tak tato jeho nepoctivost nemůže být žalobci ku prospěchu (lze odkázat na zásadu poctivosti vycházející z ust. § 6 občanského zákoníku). Žalobce se tak nemůže zpětně dovolávat svého nepoctivého počínání v neprospěch orgánu veřejné moci, který navíc plně respektoval zásady správního řízení (*in concreto* zásadu vstřícnosti – ust. § 4 odst. 1 správního řádu, když kontaktoval obviněného a snažil se s ním domluvit).

23. Žalobce mj. uvedl, že přístup správního orgánu (především I. stupně) sestával z projevů vyjadřujících negativních vztah k jeho osobě. Tento argument je opřen o údajnou nelogičnost vyhodnocení kamerových záznamů. Krajský soud nicméně považuje tento argument za slabý, když ani nespatřuje důvod toho, proč by byl správní orgán I. stupně negativně naladěný vůči obviněnému (žalobci). Pakliže chtěl žalobce namítat jakékoliv negativní postoje správního orgánu I. stupně k jeho osobě, tak k tomu mohl využít institutu námítky podjatosti nebo stížnosti. Ze správního spisu bylo zjištěno vyřízení námítky podjatosti, a to s výsledkem, že oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z rozhodování, či-li nejsou podjaty (viz. usnesení tajemníka MěÚ Hlinsko ze dne 08. 03. 2024, vypraveno dne 11. 3. 2024, č. j. Hl 9239/2024/OKT), nj. proto krajský soud považuje tuto argumentaci za účelovou.
24. Na druhou stranu je třeba se přidržet skutečnosti, že **formální stránka vedeného řízení, které vyústilo až v žalované rozhodnutí, vykazuje určitou míru nestandardnosti**. Žalobce se tohoto aspektu dotkl svojí námitkou toho, že správní orgán prováděl veškeré výsledky svědků nezákonným způsobem, když tyto prováděl **odkazem na úřední záznam o podaném vysvětlení** s následným ústním doplněním svědkem. Žalobce pak tento argument rozvedl tak, že byl napadán průběh výsledku svědka, nikoliv použití podání vysvětlení jako podkladu pro rozhodnutí. Předně třeba citovat dikci ust. § 137 odst. 4 správního řádu, které říká: „*Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*“ Zároveň je třeba připomenout ust. § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, upravujícího sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení ze strany Policie ČR. I na tomto místě se krajský soud víceméně odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí (str. 18), kde stojí příhodně uvedeno, že úřední záznamy o podání vysvětlení se řadí nepochybně mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Klíčová otázka se týkala **přípustnosti odkázání se při podávání svědecké výpovědi na dřívější úřední záznam o podaném vysvětlení**. Dlouhou dobu přetrvávalo přesvědčení vycházející z restriktivního výkladu ust. § 137 odst. 4 správního řádu, že správní orgán musí v situaci, kdy se svědci odkáží na úřední záznam o podaném vysvětlení, trvat na tom, aby souvisle a samostatně vylíčili průběh skutkových okolností, což byl mj. požadavek vzešlý ze zásady bezprostřednosti a ústnosti (srov. bod 29 a 34 rozsudku NSS ze dne 9. 9. 2010, č.j. 1 As 34/2010-73). Nicméně tato "původní" judikatura vycházející z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu jako důkazu se stala do současnosti již překonanou, když byla příhodně modifikována na tzv. relativní nepoužitelnosti úředního záznamu. Tato "nová" koncepce nám říká, že i úřední záznam může postačovat (přispět) k postihu přestupce, pokud není v přestupkovém řízení zpochybněn (srov. bod 24 a 25 rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30). Za určitých okolností může posloužit takový úřední záznam jako důkaz sám o sobě (srov.

bod 27 rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). V této souvislosti a s přihlédnutím k závěrům žalovaného musí krajský soud vyslovit přesvědčení, že s ohledem na přílehlavou judikaturu, že úřední záznam nikdy nesmí stát sám, ale ideálně vedle jiných důkazů, jakož i toho, že skutkový stav musí být zjištěn bez důvodných pochybností, kdy míra pravděpodobnosti sledu zjištěných skutkových okolností dosahuje téměř přesvědčivé jistoty, z čehož je pak možné učinit jasný logický závěr. **V dané věci odkazy svědků na úřední záznamy o podaných vysvětlení nezaložily nezákonnost procesního postupu správního orgánu, neboť nebyly zpochybněny a skutečnosti v nich obsažené (zaznamenané) vyvráceny** (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54). Navíc, jak uvedl sám žalovaný, tak sami svědci při podání výpovědi dobrovolně odkázali na zmíněné úřední záznamy, a to bez sebemenší intervence správního orgánu, čímž projevíli vůli o tom, že se ztotožňují s tím, co už dříve uvedli, nepotřebují na tom ničeho měnit. Vedle toho je třeba upozornit na to, že na úřední záznamy se neodkázali pouze svědci vypovídající v neprospěch žalobce, ale rovněž i svědci vypovídající v jeho prospěch (str. 13 žalovaného rozhodnutí). Logika úsudku žalovaného, že obsah podaných vysvětlení zachycoval střípky tehdy bezprostředně prožité události, čímž byla následná reprodukce takového obsahu v krátké době spontánní a hodnotnější, oproti ústnímu jednání, které se konalo až po několik měsíců, kdy paměťové stopy zeslábly, se jeví i krajskému soudu za adekvátní. Takovým logickým závěrům totiž svědčí i doktrína, a to konkrétně závěry kriminalistické vědy. V tomto ohledu se dotýkáme problematiky paměťových stop, jakož i omezené kapacity paměti, které v důsledku plynutí časového kontinua zeslabují v procesu zapomínání, kdy se hovoří o teorii rozpadu/transformace/interference paměťových stop (více viz. ČÍRTKOVÁ, L., PORADA, V. Paměťové stopy v kriminalistické teorii a forenzně psychologických aplikacích. In *Soudní inženýrství*, 2005, č. 3, s. 164. ISSN 1211-4433). Z hlediska úvah o hodnotách sdělených informací v úředních záznamech sepsaných po daných událostech oproti několikaměsíčnímu odstupu ústního jednání lze také doplňkově odkázat na problematiku tzv. opakované výpovědi, kam se *largo sensu* řadí i podání vysvětlení, kdy snaha o rozpomenutí se na všechny možné podrobnosti může vyústit až k deformaci následně reprodukováných informací, čímž dojde k jejich znevážení (KONRÁD, Z. a kol. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2015, s. 60).

25. Pro lepší přehlednost dalšího rozboru přezkoumávaného rozhodnutí v mantinelech podané správní žaloby, bude znovu vystihnuta žalovaná výroková část daného rozhodnutí. Žalobce tak byl po změně provedené odvolacím orgánem (správní orgán II. stupně a žalovaný v této věci) uznán vinným ze třech přestupků, a to:

1. z úmyslného spáchání přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, které se dopustil tím, že dne 10. 12. 2022 v době od 3:15 hodin do 3:27 hodin v ulici Wilsonova na veřejném prostranství u baru Merlin v Hlinsku fyzicky napadl úderem pravé zavřené dlaně do oblasti obličeje R. G., což tento neustál a spadl na záda k zemi (dále jen „*napadení G.*“);
2. z úmyslného spáchání přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, které se dopustil tím, že dne 02. 04. 2023 v době okolo 2:00 hodin v Koupelna baru v Hlinsku, Wilsonova 202, fyzicky napadl T. V. strčením loktem do oblasti krku (dále jen „*napadení V.*“);

3. z úmyslného spáchání přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, které se dopustil tím, že dne 02. 04. 2023 v době kolem 2:00 hodin v Koupelna baru v Hlinsku, Wilsonova 202, fyzicky napadl V. T. úderem sevřené pravé pěsti do oblasti hlavy, čímž způsobil jeho nekontrolovaný pád, při kterém utrpěl úder do hlavy s bezvědomím v délce cca 10 minut a následnou jednodenní hospitalizací v Nemocnici Pardubického kraje a.s., Chrudimské nemocnici (dále jen „*napadení T.*“).
26. V ostatních částech vzneseného obvinění ze strany správního orgánu I. stupně bylo pro další tři skutky vážící se k přestupkům dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích po odvolacím rozhodnutí řízení zastaveno z důvodu toho, že spáchání přičítaných skutků nebylo obviněnému prokázáno dle ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, a to:
- a) přestupku, kterého se měl dopustit dne 13. 8. 2022 okolo 3:00 hodin v ulici Wilsonova na veřejném prostranství u baru Merlin v Hlinsku tím, že se aktivně účastnil vzájemného fyzického napadání s M. H., kdy se jej pravou nohou snažil kopnout do těla a následně mu zasadil min. 5 ran pěstí do oblasti hlavy či horní části trupu a podílel se na jeho pádu na zem (dále jen „*rvačka H.*“);
 - b) přestupku, kterého se měl dopustit dne 10. 12. 2022 v době od 3:15 do 3:27 hodin v ul. Wilsonova na veřejném prostranství u baru Merlin v Hlinsku tím, že R. G. poté, kdy vstal, uchopil oběma rukama v oblasti rukou a povalil ho na zem pod sebe a zaklekl a následně fyzicky napadl L. D., kdy jej po vzájemné strkanici uchopil za nohy a hodil s ním o zem, kde na něho zaklekl, a poté, když jej R. G. sundal z ležícího L. D., uchopil R. G. za spodní část těla a praštil s ním o zem (dále jen „*napadení D.*“);
 - c) přestupku, kterého se měl dopustit dne 10. 12. 2022 v době od 3:15 do 3:27 hodin uvnitř baru Merlin na adrese Wilsonova 175, Hlinsko, tím, že se hrubě choval k J. F., když ji po předchozí slovní rozeprá chytíl za vlasy, stáhnul ji dolů k zemi, a přitom jí vytrhl chomáč vlasů (dále jen „*napadení F.*“).
27. Žalovaný následně pozměnil i výrok o uloženém správním trestu ve formě pokuty, a to z původně uložené částky správním orgánem I. stupně 16.000, - Kč na 8.000, - Kč. Žalovaný tak v rámci svých pravomocí moderoval uloženou sankci tak, že jí poměrně snížil s přihlédnutím k části zastaveného řízení.
28. Ve vztahu k "napadení G." se krajský soud ztotožňuje se závary žalovaného s tím, že nelze přisvědčit žalobci v tom ohledu, že by byly naplněny podmínky nutné obrany jako okolnosti vylučující protiprávnost. Nutná obrana nachází své zázemí v ust. § 25 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, přičemž platí, že musí být kumulativně splněno několik podmínek, aby se jednalo o nutnou obranu. Zkráceně řečeno je nutnou obranou čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zákonem chráněný zájem, když se zároveň nesmí jednat o zcela zjevně nepřiměřený obranu vůči způsobu útoku. Stejně jako uvádí i doktrína, a vztaženo i na konkrétní případ, tak se nejedná o nutnou obranu, pokud útok bezprostředně nehrozí, hovořilo by se pouze o tzv. předčasné obraně, která nedisponuje privilegiem absence protiprávnosti (viz. PRÁŠKOVÁ, H. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017, s. 172-173). Žalobce

nikterak svoji úvahu o tom, že se „pouze bránil hrozícímu útoku ze strany skupiny osob“ věcně nepodpořil, když jen abstraktně uvedl, že se k němu chovaly nepřátelsky. Krajský soud se sám přesvědčil, že na předmětném kamerovém záznamu je skutečně patrné, že G. sice přistupuje k obviněnému, ale ruce má svěšeny podél těla, když pravou, ani levou, rukou vůbec nepohne, nezvedá ji směrem k obviněnému. Na tomto videozáznamu je naopak vidět, že obviněný (žalobce) jako první strčil do G. a vzápětí dostává od obviněného úder. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že nebylo v jednání R. G. spatřen jediný náznak útoku vůči obviněnému (žalobci), přičemž eventuální slovní výhrůžky nejsou způsobilé ospravedlnit užití nutné obrany, navíc v podobě fyzického útoku. Shodně se závěrem žalovaného lze konstatovat, že i kdyby byl žalobce skutečně slovně uražen, tak to nemohlo zavdat důvod pro hrubé jednání spočívající v udeření druhého pěstí (str. 19 žalovaného rozhodnutí). Závěr proto platí, že v daném případě skutečně nebyly naplněny podmínky nutné obrany, když naopak jednotlivé důkazy svědčí o zavinění žalobce, který v daném případě „dal ránu jako první“. Z hlediska přiměřenosti komparace intenzity útoku s obranou je třeba hodnotit způsob útoku, který zahrnuje širokou škálu proměnných jako vlastní způsob provedení útoku, osobu útočníka s jeho vlastnostmi, prostředky útoku či hrozbu škody nebo újmy (viz. PRÁŠKOVÁ, H. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017, s. 172-173). Zároveň však platí, že nutná obrana není posuzována z hlediska možných alternativ jako jiných způsobů odvrácení útoku, ale ani z hlediska závažnosti následků, tj. hrozící či způsobené újmy (BOHADLO, D., BROŽ, J., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 167-173). Ve vztahu k posuzování nutné obrany v této věci je možné poukázat na přílehlavou soudní judikaturu, které se vyskytovaly obdobné skutkové okolnosti a rovněž zde nebylo prokázáno jednání v nutné obraně (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 04. 2020, č.j. 44 A 19/2019-37).

29. U části "napadení V." žalobce argumentoval, že měl správní orgán při hodnocení důkazů zjevně vybočit z rámce správního uvážení, a to zejména s ohledem k tomu, že obě předložené varianty skutkového děje se jevily jako „naprosto nepravděpodobné“. Této argumentaci není možné rovněž přisvědčit, a to na základě logických úvah. Správní uvážení je abstraktní právní pojem, který však byl v průběhu času relativně věcně vymezen, přičemž jeho mantinely, nebo jak uvádí žalobce meze, jsou dány právním řádem ČR. Správní uvážení je zákonem předpokládaný volný prostor k rozhodování v mezích, které sám stanoví (např. srov. rozsudek NSS ze dne 19. 07. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72). Správní uvážení lze vnímat jako zákonem založenou volnost správního orgánu zvolit při řešení konkrétního případu (věci) jedno z více právně přípustných řešení/rozhodnutí (KOŠINÁROVÁ, B. Správní uvážení a jeho přezkum. Praha: Leges, 2021. s. 24-26. ISBN 978-80-7502-560-9). Volnost správního orgánu při hodnocení důkazů vzešlých z procesu dokazování je tak omezena zákonnými regulativy právních norem, přičemž závěr jejich správní "volné" úvahy musí být řádně (přezkoumatelným způsobem) vysvětlen (v odůvodnění rozhodnutí). Obecně platí, že správní soudy nejsou způsobilé nahrazovat správní uvážení tím soudním, přičemž takové možnosti mohou, resp. musí, využít pouze v krajních a zákonem předpokládaných situacích (typ. soudní moderace nepřiměřeného trestu). V daném případě však nic z uvedeného nenastalo a krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, včetně jeho úvah. Při restaurování a snaze o zpětné poznání skutkového stavu věci není možné dosáhnout objektivní pravdy, ale pouze

subjektivně dané míry objektivní jistoty, která činí závěr složený z jednotlivých skutečností jako vysoce pravděpodobný, resp. dosahující vysoké míry určitosti. Toto platí i pro účely trestního řízení (viz. JELÍNEK, J. (eds.) Základní zásady trestního řízení – vůdčí ideje českého trestního procesu: sborník příspěvků z mezinárodní konference Olomoucké právnické dny. Praha: Leges, 2016, s. 159-160). V daném případě správní orgán vycházel z několika dílčích důkazů, které hodnotil samostatně, ale především ve vzájemných souvislostech. Výsledek hodnocení těchto důkazů pak při využití správního uvážení dovedl správní orgán k závěru, že se přiklonil k variantě hovořící proti obviněnému (žalobci). Skutkový popis rekonstruované situace je obsažen na str. 22 až 23 žalovaného rozhodnutí, kdy jej krajský soud hodnotí jako věrohodný.

30. Žalovaný provedl rozdělení všech svědků do třech skupin, a to svědky vystupující ve prospěch obviněného, pak svědky stojí proti obviněnému (v jeho neprospěch), jakož i svědky zcela neutrální (nikterak nezaujaté a nenakloněné ani na jednu stranu). Žalovaný se po „podrobné“ komparaci přiklonil k verzi vylíčené svědky hovořícími proti obviněnému (str. 23 žalovaného rozhodnutí), neboť jejich výpovědi hodnotil jako jasné, přehledné, logicky deskriptivní a vzájemně souladné. U kontrární skupiny svědků pak žalovaný uvedl, že jejich výpovědi „mají tendenci události zamlžovat ve prospěch svého kamaráda obviněného.“ Po prostudování celého spisu, se krajský soud přiklání k závěru, že skutečně zůstává bez důvodných pochybností to, že žalobce udeřil T. V. a poté i V. T., který posléze upadl na zem a ztratil vědomí. Krajský soud, stejně jako žalovaný, se přiklání k názoru, že žalobce takto musel činit úmyslně, nedbalostní jednání v takové situaci snad ani není myslitelné, přičemž nehraje roli, jestli chtěl žalobce udeřit H. nebo V., ale právě skutečnost, že se vůbec rozhodl takto konat vůči jiné osobě s cílem narušit její tělesnou integritu fyzickým násilím. Navíc na místě veřejnosti přístupném, kde navíc byla i silná kumulace osob, čímž byl jednoznačně narušen veřejný zájem na ochraně společnosti a jednotlivců.
31. K poslední vymezenému přestupku "napadení T." krajský soud uvádí následující skutečnosti. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že dne 02. 04. 2023 nelze dovodit, kde došlo k incidentu, kdo se jej, jakou měrou účastnil, jak probíhal ani jak vzniklo zranění T. (str. 5 žalovaného rozhodnutí). Opět nutno poznamenat, že toto žalobcovo tvrzení rezonovalo už v průběhu přestupkového řízení, čímž se mu dostatečně věnovaly správní orgány. Nicméně žalovaný učinil poněkud zavádějící konstrukci, když uvedl, že „Obviněný nepochybně udeřil T. a zapříčinil tak jeho pád a následné bezvědomí, byť nelze s určitostí vymezit, jakou měrou se na pádu T. a jeho ztrátě vědomí podílel obviněný a jakou měrou skutečnost, že byl T. silně ovlivněn alkoholem (bylo mu naměřeno 2,23 promile alkoholu v dechu), avšak bez jednání obviněného by k takovému stavu u T. nedošlo.“ První část tohoto konstruktu je jasná a krajský soud se k ní přiklání, ale prostřední považuje za spekulativní, a to zejména s ohledem na možnou a neprokázanou skutečnost toho, že i žalobce mohl být ovlivněn alkoholem, přičemž poslední část je opět jasná, protože bez iniciace k pádu (rána či silné strčení) byl k němu nejspíše "bez příčiny" nedošlo.
32. Nadále krajský uvádí, že není možné žalobci přisvědčit ani v tom, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená. Naopak, krajský soud má za to, že moderována výše uložené pokuty ze strany žalované sama o sobě vyjadřuje přiměřenost její výměry. Správní orgán I. stupně uložil za svoji původní právní kvalifikaci pokutu ve výši 16.000, - Kč, přičemž odvolací

orgán po změně rozhodnutí došel k závěru, že je namístě tuto výši moderovat, proto jí snížil na konečnou částku 8.000, - Kč. Tato výše pokuty je při stávající právní kvalifikaci, při zvážení skutkových okolností, závažnosti přestupků, míře a formě zavinění pachatele s ohledem na jeho delikttní minulost, stále dosti shovívavá, a proto jednoznačně přiměřená tak, aby byly naplněny obě složky trestu (prevence i represe).

33. Krajský soud pozitivně kvituje, že se žalovaný adekvátně a do hloubky zabýval komplexním přezkumem prvoinstančního rozhodnutí, čímž odhalil několik nedostatků skutkových zjištění, které příhodně korigoval, včetně modifikace výše uloženého trestu (viz. str.4-5 žalovaného rozhodnutí). Po změně rozhodnutí ze strany žalovaného bylo přestupkové řízení v části týkající se několika skutků zastaveno, což příhodně deklaruje respektování zásady in dubio pro reo. Krajský soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný nerespektoval zásadu v pochybnostech ve prospěch, když se danými skutkovými okolnostmi zevrubně a do hloubky zabýval a došel k závěru, že pro několik skutků je řízení třeba zastavit, neboť o nich přetrvávají pochybnosti, kdyžto jiné skutky byly postaveny na jistotu.
34. Na úplný závěr je nezbytné poukázat na skutečnost, že krajský soud si je vědom toho, stejně jako byl i žalovaný, že žalobce se i v minulosti dopouštěl přestupků proti občanskému soužití, což je ověřitelné z obsahu evidence přestupků. Mnohem podstatnější skutečností je fakt, že byl žalobce pravomocně odsouzen za trestný čin ublížení na zdraví (str. 24 žalovaného rozhodnutí: „Obviněný je navíc pravomocně odsouzen za trestný čin ublížení na zdraví.“). Za předpokladu, že žalobce věděl v době incidentů o tom, že byl pravomocně odsouzen pro trestný čin (str. 14 žalovaného rozhodnutí: „Obviněný si je vědom toho, že je v podmínce, proto se nechce do ničeho zaplést a raději se drží stranou.“), pak nutno konstatovat, že se měl chovat tak, aby minimalizoval možná rizika potencionálně konfliktních situací. Shodně s žalovaným je proto žádoucí připustit, že po tolika obdobných událostech a situacích měl žalobce zaujmout zcela odlišný postoj a přestat navštěvovat podobná riziková místa v nočních hodinách, stejně jako se vyhnout potyčkám s jejich potencionálními aktéry, ale především se měl vyvarovat požívání alkoholu, který také sehrál svoji úlohu na eskalaci daných konfliktních situací, jak sám žalobce uvedl. Navíc s přihlédnutím k tvrzení jednatele společnosti R. K., která provozuje bar Koupelna v Hlinsku, tak po udělení zákazu vstupu žalobce do tohoto podniku, zde ustaly i problémové situace, většinou s ním spojené (str. 13 žalovaného rozhodnutí: „Obviněný má od té doby do baru zákaz vstupu, byly s ním dlouhodobě problémy, vyvolával v baru potyčky, od zákazu vstupu již k ničemu podobnému nedochází.“). Krajský soud proto souhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že nemůže být náhodou, že se žalobce (obviněný) „namanul“ u mnoha zmíněných konfliktních situací, do kterých se navíc vždy aktivně zapojil, buď přímo jako původce, nebo alespoň jako jejich aktér. Navíc lze přijmout i závěr toho, že druhé osoby v něm nevyvolávaly žádné obavy či negativní pocity (strach, úzkost), které by ho přiměly zcela opustit inkriminovaná místa nebo aktivně přivolat policii. Ze všech uvedených důvodů se zdá býti pravdou, že není možné mnoha spekulativním úvahám, především správního orgánu I. stupně, přisvědčit, kdežto dojem učiněný žalovaným krajský soud sdílí.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.r.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné

náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. prosince 2024

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce